

Tisztelt egybegyűltek, tisztelt emlékezők!

A Magyar Hősök Emlékünnep, szüleink és nagyszüleink küzdelmei, fáradozásai előtti tisztelgés is, aminek az ad igazán értelmet, ha lesznek olyan nemzedékek, amelyek méltó módon, békés körülmények között folytatják és teljesítik majd be az elődök örökségét "

Mindenek előtt elevenítsük fel a Hősök napja ünnep eredetét: Az ünnep eredetét az 1917. évi VIII. törvényre vezethetjük vissza. Itt mondták ki először, hogy nemzetünk hősi halottainak kegyeletteljes tiszteletét megfelelő módon kifejezésre kell juttatni és az utókor számára meg kell örökíteni.

Ezt követte az 1924. évi XIV. törvény, mely a hősök emlékünnepének megrendezését hét pontban szabályozta. Egy másik, az 1942. április 25-én kelt körrendelet kimondja, hogy 1938 óta új hősök áldozták életüket a hazáért és emléküket ugyanolyan kegyelettel és tisztelettel kell őrizni, mint a korábban elesettekét.

1943-ban elrendelték, hogy a II. világháború hősi halottainak neve is felkerüljön az I. világháborús emlékművekre. Az országos megemlékezések egészen 1944-ig tartottak, amikor is monumentális ünnepségsorozattal emlékezett az ország. József nádor még országzászlót is avatott a fővárosi Szabadság téren. 1945-ben a Hősök emléknapja azonban már nem számított nemzeti ünnepnek. 1946-tól pedig elmaradtak a hivatalos megemlékezések is. Az országvezetés kiadta a parancsot: Május utolsó vasárnapján ezután nem lehet a hősöket ünnepelni!

A rendszerváltás után a történelmi igazságtevés részeként, 1992-ben a budapesti Ludovika Akadémia épülete előtt újból felállították a hősök emlékművét és ismét fejet hajtanak a világháborúk hősi halottainak, katonai és polgári áldozatainak emléke előtt május utolsó vasárnapján, a Hősök Napján. Az ezt követő években aztán egyre több felől hallhattuk, hogy megemlékeztek hőseinkről. Majd a hősök emlékének ünnepét kiterjesztették az 1938 után elesettekre is.

A 21.század derekán újra hallhattunk az ünnep felől mert az országgyűlés a 2001. évi LXIII. törvény szerint újra nemzeti emlékünnepé nyilvánította a Hősök Napját mégpedig minden év Május hónap utolsó vasárnapján. A törvény elmondja, hogy a magyarság ezer esztendeje alatt, fegyverrel vagy fegyvertelenül harcoló összes férfi és nő aki a magyar haza védelmére kelt, tetteivel kiérdemli a tiszteletteljes megemlékezést ezen napon.

Itt, az Áldozati emlékműnél, ahol hamarosan elhelyezésre kerül a megemlékezés koszorúja, emlékezzünk az édesanyákra, akik fiaikat, - a feleségekre, akik férjeiket, - a gyermekekre, akik édesapjukat, szüleiket vesztették el a küzdelmekben. De emlékezzünk a hátország vétlen, civil áldozataira is. S örök hálával és tisztelettel hajtsunk fejet a világégésekben életüket vesztett sokszázezer magyar katonára, s nagymúltú történelmünk mindenkori hőseire emlékezve, akik vérüket és életüket adták népünkért, nemzetünkért, Valamennyiünkért! Azért, hogy most itt élhessünk, ezen csodálatos országban.

A magyar hősök emlékének megörökítése, az utókornak olyan kötelessége, amely önbecsülésünk, nemzeti azonosságtudatunk megtartásának alapvető feltétele. Erkölcsi követelmény, hogy a magyar hősök emléknapján, méltó ünnepség keretében rójuk le hálánkat a nemzet hősei előtt.

Pontosan azért, mert az elesettek példát mutattak hazaszeretetből, kötelességtudatból, helytállásból. Teljesen idegen érdekek kényszerítették országunkat a II. világháborúba, s kerültek katonáink a frontok vágóhídjára, hogy életüket áldozzák. A harcokat túlélők sem jöhettek mindannyian haza. A hadifogságba került katonák közül sokan - sanyarú életkörülményeik miatt - távoli, idegen földön veszítették életüket. S a „málenkij robotra” elhurcoltak többségére is ugyanez a sors várt.

A kenyérkereső nélkül maradt családok semmilyen támogatásban nem részesültek. Éppen ellenkezőleg! Számukra a hátrányos megkülönböztetés, a kirekesztő bánásmód jutott osztályrészül. Kötelességünk megemlékezni a megözvegyült asszonyokról, akik legfőbb támaszukat: a férjüket veszítették el a küzdelmekben, s emiatt a gyermeknevelés, a családfenntartás minden gondja-bajára rájuk hárult. Nem volt idejük gyászolni, szomorkodni. Hatalmas akaraterővel tartották a lelket csonka családjukban, nevelték fel félárván maradt gyermekeiket. Tették a dolgukat! Ha kellett sebesülteket ápoltak, üldözötteket menekítettek, ha kellett takarították a romokat, s mindennapi áldozatos munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy hazánk magára találjon. Beleértve az 1956-os forradalom hőseit is, akikért évtizedeken át nem szólt, nem szólhatott a harang. Méltán megérdemlik Ők is az utókor részéről a megbecsülést, a tiszteletet! .

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Doberdó, Lemberg, Halics, Bukovina, Gorlice, Limanova, Szabács,

...

Hosszan lehetne még sorolni: megannyi véres csatatér, erdő, domboldal, folyópart, lövészárók és fogolybarakk az első világháború színterein.

Megannyi magyar temető, ahol apák és fiúk, férjek és testvérek nevét nem lehetett márványba vésni. Itt-ott mohalepte régi kő, öreg fakereszt. Másutt csak a sebeket gyógyító természet áll őrt az emlékükhöz mellett.

Az első világháború négy esztendeje alatt legalább 350 ezer magyar férfit hiába várt haza a családja. A II. világháborúban ez a szám megközelítőleg ennyi, de az összes, lélekszámveszteség 900 ezerre tehető. Az

Ezek a háborúk mások voltak, mint bármely korábbi. A totális mozgósítás mindenkit elért. A Magyar Királyság területéről behívott katonák fele meghalt, megsebesült vagy fogságba esett.

A 20. századi technológiát felvonultató harc immáron nem a régi katonai erények vagy a vitézi szabályok szerint zajlott. A géppuskák, harci gázok, lángszórók és aknagránátok korában a túlélés sokkal gyakrabban múlt a vakszerencsén, mint valaha.

Ezért a történelem első, és második, gépezetként működő,

tömegeket mozgató háborújában a hősiesség és a bátorság új értelmet nyert. A hősök áldozatok voltak. És az áldozatokból lettek a legnagyobb hősök.

A magyar katonákat feláldozták egy, az ország számára semmit sem ígérő, világméretű összecsapásban. De ők a végletekig kitartottak. Hűségükkel, átélt szenvedéseikkel – egy felfoghatatlan, célt tévesztett háborúban is helyt állva – a haza hőseivé váltak.

És ott van a magyarok golgotája, a Doberdó-fennsík. Az állóháború rettenete, ahol hónapokon át méterekért folyt a harc. A sziklába, földbe vájt kavernákban százezer magyar élet veszett oda.

Fel kell idézni az egyes ember sorsát, és tudatosítani a nemzet veszteségének mértékét. Ahogy egy honvéd kérte: imádkozni, könnyet ejteni. **És nem feledni.**

Itt, Teskándon minden évben megemlékezünk a saját hőseinkről saját áldozatainkról, habár a megemlékezés a dinamikusan növekvő lakosság szám miatt egyre kevesebbet érint személyes kapcsolat által. De ez az a hely, és ez az a nap, melyen mindenkinek fel kell idéznie saját családi múltját, annak a saját Hőseire vonatkozó részeit. Mert bár az élet a valamikori szülőhelytől messze sodorhatta, nincs olyan ember, akit valamilyen szinten ne érintett volna valamelyik esemény, melyről ma meg kell, hogy emlékezzünk. Mert bármilyen kíméletlen a háború és bármennyi az iszonyat, a veszteség mégsem arctalan tömeg, hanem egy ismerős, kedves arc az utcából, a szomszédból,

a családi almanachból. Az örökifjú nagyapa egyenruhás képe a soha meg nem látott unokák polcán, vagy az esküvő előtt elesett vőlegény fotója.

Sírok híján szükség van egy helyre, ahol a hősi halottjainkra emlékezhetünk, és a hazatértekért is hálát adhatunk. Az, hogy az emléktáblán a teskándi hősök neve sorakozik, az nem jelenti azt, hogy a többiek számára ne jelentse ugyanazt a gondolatot, ugyanazt a tiszteletteljes érzést, mellyel saját hőseire emlékeznek. Minden egyes névhez tartozik egy történet, minden névhez hozzátartozik a közösség, amelyből vétetett.

„...a maradék nemzet élni akarása rakja a követ kő mellé” – hangzott el egy múlt század eleji emlékmű avatásán.

Az emlékezés kövei, a szobor mind az életnek üzennek. Azt üzenik: ha felejtünk, és nem törődünk a múlttal, önmagunk ellen vétkezünk.

De ahol az emberek összefognak, és az emlékeket féltőn megóvják, követ kőhöz tesznek, ott az élet győz a felejtés felett.

Jelenlegi forrongó világunkban tudnunk kell, hogy a háború sosem volt a barátunk. Magyarországot kétszer kényszerítették bele olyan háborúba, ami tragikusan pecsételte meg Magyarország jövőjét, az ország méretét, területét, népességét és gazdasági erejét. Mi nem akartunk részt venni az első világháborúban se, és nem akartunk részt venni a másodikban se; mind a kettőbe belekényszerítettek bennünket, és a végén mi azok között voltunk, akik a legmagasabb árat fizették ezért. Most már látszik, amit a történelemtanítás hosszú évtizedei alatt hazug

formában állítottak be részünkre. Tisza István, és Horthy Miklós az utolsóig harcolt azért, hogy az akkori Magyarorságot megmentse a háborútól. A történelem egyetlen tanulsága, hogy nem tanulunk a hibáinkból! Magyarország számára egy háborúba való részt vétel értelmetlenül gyarapítaná azok névsorát, akik ártatlanul mások érdekében adták életüket. Ezért nekünk feladatunk a Béke megvédése, a háborúból való kimaradás. Ne hagyjuk, hogy megvezessenek bennünk, és mire észbe kapnánk, már késő lenne.

Nem szoktam a politikát belekeverni a megemlékezésbe, de most tisztán látszik, hogy nem tudjuk szétválasztani őket. Ezért kérek mindenkit, hogy a 2 hét múlva sorra kerülő választásokon meggyőződése szerint szavazzon a Béke mellett!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim. kedves Emlékezők!

Csak annak a nemzetnek van jövője, amely ismeri a föláldozott élet értékét.

És hogy érdemes volt-e az áldozat, a hősiesség? Ez csak rajtunk múlik! Hogyan becsüljük meg mások élete árán ránk hagyott földet, értékeket, nemzeti összetartozásunkat! Minden generációnak tudnia kell, hogy felelősséggel tartozik a magyar hősök iránt. Nincs mit szégyellni ezer éves múltunkon! Büszkének kell lennünk magyarságunkra, a nyelvünkre, a tudósainkra, a sportolóinkra, Hőseinkre!

Mert éppen a háborúk következményeként deklarált katasztrófa, a Trianon 100. évfordulója után nem tudok szó nélkül elmenni a Hősök Napján az mellett a kérdés mellett, hogy vajon a most

ünnepelt hőseink mit szólnának, ha tudnák, hogy a megpróbáltatásaik, szenvedéseik egy szétszakított magyarságot eredményeztek bizonyos érdekkörök arcátlan büntetése által. De az a tény, hogy szétszórodott nemzetünk tovább él, és küzd az országhatárokon kívül rekedt magyarokért is, és tőlünk 1000 km-re ilyenkor Pünkösöd alkalmával magyarok ezrei gyűlnek össze Csíksomlyón imádkozni nemzetünkért megnyugvást kell hogy adjon minden, most ünnepelt hősnek.

„Egy Miatyánk a magyarokért" elnevezéssel imaláncot szerveznek ezzel arra buzdítva a világon élő valamennyi magyart, hogy a történelmi tragédiánk évfordulóján lélekben újra együtt legyünk, imában kérve Isten áldását nemzetünkre. Hiszünk az ima erejében, és habár a fizikai határokat nem tudjuk eltüntetni, de a lelki összetartozás hatalmas erejét megtapasztalhatjuk.

Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt 18; 19)

Ez kell, hogy része legyen a Hősök előtti tisztelgésünknek! Kérem, szívükben hordozva a Hőseink emlékét, ezt Önök is tegyék meg.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!